

Η ΛΕΙΣΜΑΝΙΩΣΗ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΚΥΛΟ, ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ Ή ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ;

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ/ ΜΥΘΟΙ / ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΜΕ ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΑΤΙΑ.

Η λεισμανίωση (γνωστή κι ως Kala-azar) είναι- ακόμη και σήμερα- μια από τις συχνότερες ασθένειες του σκύλου, παρόλο που η κτηνιατρική επιστήμη έχει προχωρήσει στην εκ βάθους μελέτη του νοσήματος και στην αντιμετώπισή του. Η νόσος έχει μια ιστορία πλέον των 100 χρόνων από τα πρώτα κρούσματα σε σκύλους, και υπολογίζεται ότι τουλάχιστον 2.5 εκατομμύρια ζώα έχουν προσβληθεί στη νοτιοδυτική Ευρώπη και η νόσος επεκτείνεται πλέον βόρεια μέσω των μετακινήσεων και της γενικότερης αλλαγής του κλίματος(αύξηση της μέσης θερμοκρασίας περιβάλλοντος).Όλοι έχουμε στον περίγυρό μας έναν τουλάχιστον σκύλο που νόσησε από λεισμάνια και δικαίως θεωρείται πλέον μία μάστιγα με πολλούς θανάτους..

Ποιά η αιτία της ; Η ασθένεια οφείλεται σε ένα παράσιτο (*Leishmania infantum*) και μεταδίδεται σχεδόν αποκλειστικά με τα τσιμπήματα των θηλυκών **σκνιπών** από την αρχή της άνοιξης έως και το φθινόπωρο(κυρίως) και αφορά όλη την επικράτεια. (ενδομήτρια μετάδοση ή μέσω μετάγγισης αίματος πολύ σπανιότερα).

Συμπτώματα ; Προσβάλλονται σκύλοι κάθε φύλου και ηλικίας (κρούσματα από κουτάβια 6-10μηνών).Ένας σκύλος με λεισμανίωση μπορεί να είναι απλά φορέας (και να μεταδίδει την νόσο) χωρίς συμπτώματα , μπορεί να έχει τα συνήθη συμπτώματα (απώλεια βάρους, δερματοπάθεια, ανορεξία) ,όμως,και άλλα λιγότερα συχνά-κρυφά συμπτώματα, από όλα σχεδόν τα όργανα του ζώου.Το τι θα συμβεί εξαρτάται από την άμυνα του οργανισμού του κάθε ζώου.

Διάγνωση της αρρώστιας με το “μάτι”; **ΠΟΤΕ**. **Γιατί όχι** αφού υπάρχουν γνωστά φάρμακα που βοηθάνε ;

ΔΥΣΤΥΧΩΣ υπάρχει η τάση, λόγω του μεγάλου αριθμού “ύποπτων” σκύλων, να προτείνεται ασύστολα η δοκιμή θεραπείας αλλά και η “πρόληψη” του νοσήματος με γνωστά φάρμακα θεραπείας.

Αυτό είναι **παράλογο** διότι: Τα συμπτώματα είναι παρόμοια με αμέτρητες άλλες παθολογικές καταστάσεις και κυρίως διότι η κατάχρηση των φαρμάκων οδήγησε/οδηγεί ταχύτατα στην ανθεκτικότητα του παρασίτου και συνεπώς στην περαιτέρω διασπορά της νόσου (ιατρικό αδιέξοδο). Συνεπώς η διάγνωση/θεραπεία να γίνεται αυστηρά μετά από ειδικές κτηνιατρικές εξετάσεις.

Υπάρχει ,όμως, **πρόληψη**; Ναι και βασίζεται στην χρήση εντομοαπωθητικών ουσιών (περιλαίμια,αμπούλες) επάνω στο ζώο , στον περιορισμό των σκύλων σε κλειστούς χώρους με σίτες από τις απογευματινές ώρες,σε ειδικό φάρμακο και στον εμβολιασμό τους με ειδικά εμβόλια.Όλα αυτά τα μέτρα βέβαια προσφέρουν ένα ποσοστό επιτυχίας πρόληψης(αθροιστικά αρκετά ικανοποιητικό)

Θεραπεία ή Ευθανασία ; Υπάρχει θεραπεία και θα πρέπει να είναι πάντα εξατομικευμένη σε κάθε περιστατικό.Σίγουρα δεν είναι πάντα επιτυχής, όμως πρέπει να αναλαμβάνεται σχεδόν στο σύνολο των περιστατικών μετά από αντίστοιχες εξετάσεις. Η ευθανασία όλων των σκύλων με λεισμάνια είναι μια πολύ παλιά πρακτική που έχει επίσημα καταργηθεί.

Κινδυνεύει ο άνθρωπος; Η λεισμανίωση μεταδίδεται στον άνθρωπο **μόνο** μέσω τσιμπημάτων μολυσμένων σκνιπών. **ΌΜΩΣ** ενώ υπολογίζεται ένα ποσοστό αδέσποτων σκύλων με λεισμάνια έως και 40%, υπάρχουν καταγεγραμμένα μόνο 50 περίπου ανθρώπινα κρούσματα ετησίως στο σύνολο του πληθυσμού. Τι συμβαίνει; Η λεισμανίωση ως ασθένεια αφορά το μέρος του πληθυσμού των ανοσοκατεσταλμένων ανθρώπων (ασθενείς με AIDS, με βαριές και χρόνιες παθήσεις, υπό θεραπεία με κατασταλτικά φάρμακα,υποσιτισμός,ειδικές κατηγορίες).Ναι υπάρχει επιτυχής θεραπεία για τον άνθρωπο .

Οι σκνίπες που την μεταδίδουν ταξιδεύουν μεγάλες αποστάσεις για να τσιμπήσουν, συνεπώς, δεν έχει νόημα να απομακρύνουμε κανένα άρρωστο ζώο από το περιβάλλον μας ,παρά να ακολουθήσουμε την θεραπεία του! (κάποιο άλλο άρρωστο ζώο κοντά μας μολύνει τις σκνίπες περισσότερο από τον -υπό θεραπεία- δικό μας σκύλο)

Η λεισμάνια στην γάτα; Ναι οι γάτες μπορούν να μολυνθούν και να μολύνουν σκνίπες, το ποσοστό στην γάτα είναι εξαιρετικά χαμηλό (1-5%) και το νόσημα δεν έχει σε καμία περίπτωση την έκταση που έχει στον σκύλο.Θεραπεία υπάρχει και για την γάτα.

